

Sygn. akt IV U 1259/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2017r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Tomasz Koronowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Tomaszewska

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2017r. w Elblągu na rozprawie

sprawy z odwołania R. Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

z dnia 29 sierpnia 2016r. znak: (...)

o emeryturę

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od ubezpieczonego R. Ś. na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt. IV U 1259/16

UZASADNIENIE

Ubezpieczony R. Ś. zakwestionował decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. z dnia 29 sierpnia 2016r., znak (...), którą to decyzją organ rentowy odmówił mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania skarżący wskazał, że na dzień 1 stycznia 1999r. legitymuje się okresem składowym i nieskładkowym, w wymiarze 25 lat, ponieważ w spornym okresie od 31 marca 1972r. do 31 maja 1974r. był zatrudniony w PGR S. jako pracownik młodociany na stanowisku pomocnika, natomiast w okresie od 21 czerwca 1974r. do 31 października 1976r. pracował w Zakładzie (...) w I., początkowo na stanowisku robotnika w magazynie transportu, a następnie jako kierowca ciągnika. Skarżący nie zgodził się także z ustaleniami poczynionymi przez organ rentowy, jakoby na dzień 1 stycznia 1999r. nie spełnił wymogu 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Domagał się uwzględnienia jako pracy świadczonej w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) oraz w Spółdzielni (...) w B. filia w S. na stanowisku kierowcy ciągnika.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. wniósł o jego oddalenie. Powołując się na art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie: Dz.U. z 2016r., poz. 887 ze zm.; dalej: ustawa emerytalna) oraz na rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r., Nr 8, poz. 43; dalej także: rozporządzenie RM z lutego 1983r.), pozwany wskazał, że skarżący ukończył wiek 60 lat oraz nie przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego. Nie wykazał on jednakże na dzień 1 stycznia 1999r. 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, a jedynie 24 lata, 5 miesięcy i 13 dni, a nadto nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach, lecz tylko 5 miesięcy i 19 dni. Pozwany nie uwzględnił wnioskodawcy do ogólnego stażu pracy zatrudnienia od 31 marca 1972r. do 31 maja 1974r. w PGR

S.. Natomiast do okresu 15 lat pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie uwzględnił skarżącemu okresów zatrudnienia od 4 listopada 1976r. do 14 września 1978r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) oraz od 9 października 1978r. do 31 marca 1992r. w Spółdzielni (...) w B..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Skarżący R. Ś. urodził się w dniu (...), zatem w dniu (...) 2016r. ukończył 60 lat.

(bezsporne)

Ubezpieczony po ukończeniu szkoły podstawowej rozpoczął naukę w szkole kolejowej, ale uczęszczał do niej jedynie dwa miesiące. Następnie w okresie od 31 marca 1972r. do 31 maja 1974r. pracował dorywczo jako pracownik dochodzący w PGR (...) Zakład Rolny w S.. Miał się tam zajmować młócką zboża w okresie zimowym, pomagać w chlewni, pracować w magazynie, przy pieleniu buraków i ziemniaków, przy wykopkach.

(dowód: zeznania świadków S. D. i K. K. oraz ubezpieczonego, także w związku z jego wyjaśnieniami, z rozprawy w dniu 27 lutego 2017r.)

Skarżący po ukończeniu 18 lat zatrudnił się w Zakładzie (...) w I. i świadczył tam pracę od 21 czerwca 1974r. do 31 października 1976r. na stanowisku robotnika magazynowo – transportowego i kierowcy ciągnika. Powyższy okres zatrudnienia został uwzględniony przez ZUS do ogólnego stażu pracy, a także w okresie od 13 maja 1976r. do 31 października 1976r. do pracy w warunkach szczególnych, gdy ubezpieczony zatrudniony był na stanowisku kierowcy ciągnika.

(bezsporne, ponadto świadectwo pracy k. 9, karta przebiegu zatrudnienia k. 54, decyzja k. 55 akt emerytalnych)

Następnie ubezpieczony w ramach odbywania służby wojskowej zatrudniony był w (...) Przedsiębiorstwie (...) w O. od 4 listopada 1976r. do 14 września 1978r. jako kierowca ciągnika. Woził ciągnikiem beton i sprzęt oraz materiały budowlane na budowy w O., a także w delegacji w O., w I.. Pracę wykonywał po 8 godzin dziennie. W soboty popołudniami i w niedziele odbywał przeszkolenie wojskowe.

(dowód: świadectwo pracy k. 10 pliku E, dokumenty z akt osobowych koperta k.34, zeznania skarżącego w związku z jego wyjaśnieniami i zeznania świadka H. Ś. w części dot. zatrudnienia w ww. zakładzie z rozprawy z dnia 27 lutego 2017r.)

Następnie w okresie od 9 października 1978r. do 31 marca 1992r. ubezpieczony był zatrudniony w Spółdzielni (...) w B. Zakład Usług (...) w S. (dalej także (...) lub (...) S.). Ubezpieczony wywodził, że w tym okresie wykonywał pracę traktorzysty w transporcie, woził wapno, zboże, jabłka, buraki, zimą zajmował się miał odśnieżaniem dróg, jeździł ciągnikiem typu U. C 360 stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez cały okres zatrudnienia w ww. (...). W rzeczywistości skarżący od dnia 10 października 1985r. wykonywał także innego rodzaju prace, zajmując stanowiska mechanika, kierownika i mechanika-traktorzysty, w miarę potrzeb z czynnościami przy produkcji palet na zlecenie przełożonych.

(dowód: świadectwo pracy k. 11 pliku E, karty zarobkowe k.8-16, dokumenty z akt osobowych koperta k.28)

Następnie w okresie od 1 kwietnia 1993r. do 30 września 1993r. ubezpieczony pracował w Urzędzie Gminy w B. na stanowisku pracownika fizycznego. Później zatrudniony był w Fabryce (...) w B. od 9 maja 1994r. do 30 listopada 2004r. jako trakowy, brygadzista.

(bezsporne, świadectwa pracy k. 12, 13 pliku E)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie należy przybliżyć przepisy prawa, które mają zastosowanie w niniejszej sprawie, co pozwoli następnie omówić tylko okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia.

Z art. 184 ustawy emerytalnej wynika, iż ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli po pierwsze okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz po drugie okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. w niniejszej sprawie wynoszący 25 lat. Przy tym emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu. Stosownie do powołanego w części wstępnej uzasadnienia §4 rozporządzenia RM z lutego 1983r. pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zgodnie z §2 ust. 1 tego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu, są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Ubezpieczony bezspornie ukończył 60 lat i nie przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego. Spór ograniczał się zatem do tego, czy ubezpieczony spełnia kryterium wymaganej na dzień 1 stycznia 1999r. sumy 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych i legitymuje się stażem 15 lat pracy w warunkach szczególnych, również na dzień 1 stycznia 1999r. Trzeba zaznaczyć, że z uwagi na łączny staż przed 1999r. w zakładach pracy innych niż (...), dla wykazania przez skarżącego wymaganym stażem 15 lat pracy w szczególnych warunkach, pracę tego rodzaju musiał on udowodnić przede wszystkim w tej właśnie Spółdzielni.

W tym miejscu należy podkreślić, że postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych jest postępowaniem cywilnym, które cechuje się kontradyktoryjnością. Oznacza to, iż strony wywodzące z określonych faktów skutki prawne obowiązane są te fakty udowodnić (art. 232 kpc). Strona zobowiązana przez Sąd do zgłoszenia twierdzeń i złożenia dowodów na ich poparcie, która takiego zobowiązania nie wykonuje, godzi się z rozstrzygnięciem mającym u podstawy orzekania tylko te dowody, które znajdowały się w dyspozycji Sądu. Sąd prowadzi postępowanie w takim zakresie, w jakim zostanie ono zainicjowane przez strony. Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 kc), w niniejszej sprawie na ubezpieczonym.

W ocenie Sądu słusznie organ rentowy wywodził na rozprawie, że powołani w sprawie świadkowie na okoliczność świadczenia przez ubezpieczonego pracy w okresie od marca 1972r. do maja 1974r. nie byli wiarygodni, a przygotowani byli do składania zeznań tylko na wybrane okoliczności. Przede wszystkim zaznaczyć należy, że świadkowie K. K. i S. D. dokładnie pamiętali okres, w którym to skarżący pracę świadczył w Zakładzie Rolnym w S., a nie pamiętali innych szczegółów, na przykład nazwisk przełożonych, czy też okresu zatrudnienia ojca skarżącego, który był brygadzystą w tym zakładzie rolnym, choć sami też pracowali w ww. zakładzie. Skarżący twierdził, że wykonywał tam prace pomocnicze w chlewni, pielął buraki i ziemniaki, zajmował się przygotowaniem pól do prac wiosennych, młócił zboże. Sąd nie przeczy, że skarżący te prace wykonywał. Niemniej jednak w ocenie Sądu brak szczegółowych informacji na temat okresu, w jakim praca ta miała być świadczona. Nie mogło ująć uwadze Sądu również to, że w kwestionariuszu dotyczącym okresów składkowych i nieskładkowych złożonym przez ubezpieczonego w dniu 19 marca 2001r. do celu wyliczenia kapitału początkowego, skarżący nie wskazał okresu zatrudnienia w PGR S. (k. 4, plik I akt ZUS). Również w życiorysie sporządzonym na potrzeby zatrudnienia w (...) (k. 28 a.s., k. 99 akt osobowych) nie wspomina o ewentualnej wcześniejszej pracy w S.. Píše jedynie, kiedy ukończył naukę w szkole podstawowej, a następnie, że podjął pracę w Zakładzie (...) w I.. W życiorysie sporządzonym w celu zatrudnienia w Zakładzie (...) w I. píše, że do ukończenia 18. roku życia był przy rodzicach, a w PGR S. pracował jego ojciec (k. 31 a.s., k. 1 akt osobowych). Natomiast w życiorysie napisanym celem zatrudniania w (...) Przedsiębiorstwie (...) w O. ubezpieczony podał, że po ukończeniu

szkoły podstawowej do 18. roku życia pracował dorywczo (k. 34 a.s., k. 2 akt osobowych), bez bliższego określenia gdzie oraz w jakim konkretnie okresie i wymiarze świadczył tę pracę, w szczególności skarżący nie zaznaczył w tym życiorysie, aby praca miała charakter stały i była wykonywana na rzecz takiego pracodawcy, co do którego można by przypuszczać, że odprowadzał od wynagrodzeń składki na ubezpieczenia społeczne. Celem wyjaśnienia, czy skarżący faktycznie świadczył pracę na rzecz PGR S., Sąd zwrócił się także o informację do Agencji Nieruchomości Rolnych Oddział Terenowy w O. i uzyskał informację, że w archiwum ww. Agencji nie ma żadnej dokumentacji wskazującej na zatrudnienie skarżącego w PGR S., nie ma też żadnej dokumentacji płacowej z tego okresu. Zatem, w ocenie Sądu, brak dostatecznych informacji potwierdzających konkretny okres i zakres świadczenia pracy przez skarżącego w ww. zakładzie pracy.

W tym miejscu podkreślić należy, że powyższe rozważania, wskazujące na nieudowodnienie sumy 25 lat stażu emerytalnego na dzień 1 stycznia 1999r., nie były jedyną podstawą do przyjęcia, że skarżący nie spełnia przesłanek przyznania wnioskowanego prawa. Ubezpieczony nie wykazał bowiem także, że legitymuje się stażem 15 lat w szczególnych warunkach. Zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia RM z lutego 1983r. okresy pracy m.in. w warunkach szczególnych stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w odpowiednim świadectwie, jednak świadectwo takie bądź jego brak nie jest jednak bezwzględną przesłanką ani do zaliczenia, ani do niezaliczenia danej pracy jako wykonywanej w szczególnych warunkach. Decydujące znaczenie ma zawsze fakt rzeczywistego wykonywania pracy w szczególnych warunkach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie charakteru pracy także w oparciu o inne dowody niż świadectwo z zakładu pracy, nawet jeśli pracownik go nie posiada, bądź przedkłada świadectwo nieodpowiadające określonej w przepisie formie. Należy przy tym zaznaczyć, że Sąd nie jest związany uznaniem przez organ rentowy danego okresu zatrudnienia za okres pracy w warunkach szczególnych.

Wobec tego należy również wyjaśnić, że skoro art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej odwołuje się do przepisów dotychczasowych, to obowiązujące w tym zakresie i przywoływane już kilkakrotnie rozporządzenie RM z lutego 1983r., wydane zostało w oparciu o delegację z art. 55 ustawy z dnia 14 grudnia 1982r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zmianami), w którym Radzie Ministrów powierzono w szczególności określenie rodzaju prac lub stanowisk pracy oraz warunków, na podstawie których osobom m.in. zatrudnionym w szczególnych warunkach przysługuje prawo do emerytury w niższym wieku. Wprawdzie wobec tego za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników stale zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 53 ust. 2 tej samej ustawy z dnia 14 grudnia 1982r. i tożsama regulacja w obecnie obowiązującym art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej), jednak jednocześnie tylko tych pracowników, którzy wykonują rodzaj prac lub zajmują stanowiska pracy określone w przywołanym wyżej rozporządzeniu RM z lutego 1983r. W wykazie A, stanowiącym załącznik do wspomnianego rozporządzenia, w dziale VIII „W transporcie i łączności” wymienia się pod poz. 3 prace kierowców ciągników.

Za okres przed 10 października 1985r. dokumenty z akt osobowych skarżącego z (...) w zasadzie potwierdzają jego pracę w charakterze traktorzysty, w szczególności od dnia zawarcia umowy o pracę na czas nieokreślony. Wprawdzie na k. 100 tych akt znajduje się wniosek o przyjęcie do pracy na stanowisku kierowcy samochodowego, jednak z zakresu powierzonych obowiązków wynika, że skarżący świadczyć miał pracę jako traktorzysta (k. 93, k. 90 a.o.). Jednakże z karty BHP wynika zatrudnienie na stanowisku mechanika – kierowcy (k. 85 a.o.). W protokole zdawczo – odbiorczym powierzono skarżącemu ciągnik, kosiarko – sieczkarnię, glebogryzarkę i przyczepę samobierającą (k. 77 a.o.). Skarżący w okresie zatrudnienia przeszedł szereg kursów z obsługi różnych maszyn rolniczych. Jak wyjaśnił na rozprawie, odbywał kursy, na które był kierowany przez zakład pracy, bez względu na to, czy dany kurs na ten moment był związany z wykonywaną przez niego faktycznie pracą. W tym zakresie Sąd dał wiarę wyjaśnieniom ubezpieczonego. Niemniej jednak w aktach osobowych znajdują się również dokumenty świadczące o tym, że zajmował on stanowisko mechanika. Świadek S. S., który pracował jako brygadzista, przełożony skarżącego, wskazał, że okazane przez Sąd na rozprawie pismo z akt osobowych k. 62, w którym to proponuje się skarżącego na stanowisko mechanika ciągników i maszyn rolniczych, sporządził i podpisał świadek, proponując skarżącego na to właśnie stanowisko. Przez długi

okres czasu skarżący otrzymywał angaże na stanowisku mechanika. Sam skarżący nie potrafił racjonalnie wyjaśnić rozbieżności pomiędzy swoimi wyjaśnieniami a zapisami w aktach osobowych. Utrzymywał jedynie, że przez cały okres zatrudnienia w S. pracował jako kierowca ciągnika.

Kolejną okolicznością budzącą wątpliwości Sądu jest kwestia przejścia przez ubezpieczonego stanowiska kierownika (...) S. (k. 54 a.o.). Skarżący twierdził, że przez trzy miesiące zastępował kierownika, a jego funkcja ograniczała się jedynie do wydawania kart pracy kierowcom. Stwierdził, że nie ponosił żadnej odpowiedzialności w związku z pełnioną funkcją. Przeczą temu stanowisku jednak dokumenty zgromadzone w aktach osobowych (k. 53, 47 a.o.). W aktach osobowych znajduje się pismo, którym to odbiera się skarżącemu premię w związku z nierozliczeniem się za powierzone materiały (k. 24 a.o.). Ubezpieczony w pracy posługiwał się pojazdem służbowym motocyklem (...), a następnie używał własnego pojazdu do celów służbowych (k. 27, 29, 52 a.o.). Nie sposób zatem uznać, że faktycznie nie sprawował funkcji kierowniczej ww. zakładzie.

W ocenie Sądu wątpliwości budzą także zeznania świadka H. Ś. (żony wnioskodawcy) na okoliczność rzeczywistego charakteru pracy skarżącego w ww. zakładzie rolnym. Z ustaleń Sądu wynika, że to ona zajmowała się w domu kwestiami finansowymi. Tymczasem nie pamiętała żadnych informacji związanych z zatrudnieniem ubezpieczonego na stanowisku mechanika i kierownika, co jest sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Natomiast w aktach osobowych znajdują się liczne angaże na ww. stanowiskach pracy. Skarżący na rozprawie wyjaśnił w tej kwestii, że angaże wyrzucał, co też jest niezrozumiałe, zasadą jest bowiem gromadzenie tego rodzaju dokumentów. W tym zakresie Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka oceniając, że świadek zasłaniał się niepamięcią jedynie dla poparcia stanowiska męża, że przez cały okres zatrudnienia w (...) S. pracował on jako traktorzysta.

Także zeznania świadka S. S. na okoliczność, że skarżący świadczył pracę stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako traktorzysta przez cały okres zatrudnienia w (...), zdaniem Sądu, nie są wiarygodne. Biorąc pod uwagę, że świadek był brygadzystą skarżącego i napisał pismo o powierzenie stanowiska mechanika, co sam potwierdził na rozprawie, trzeba przyjąć, że świadek miał zamiar swoimi zeznaniami pomóc ubezpieczonemu w uzyskaniu świadczenia. Wprawdzie świadek zeznał, że nie wie, jaki był los jego pisma, czy zostało ono uwzględnione, jednakże ze zgromadzonej dokumentacji pracowniczej wynika jednoznacznie, że skarżący faktycznie zajmował stanowisko mechanika.

Zdaniem Sądu, skarżący należycie wykazał jedynie to, że świadczył pracę w warunkach szczególnych w (...) Przedsiębiorstwie (...) w O. na stanowisku traktorzysty. Zarówno wyjaśnienia ubezpieczonego, jak i zeznania jego żony H. Ś. na tę okoliczność Sąd uznał za wiarygodne i spójne z dokumentacją pracowniczą. Skarżący wyjaśnił, że w tym okresie woził traktorem beton, materiały budowlane i sprzęt budowlany na budowy w O., między innymi niezbędne do budowy bloków przy ul. (...), a także do I. i O.. Podał, że pracę świadczył w pełnym wymiarze czasu pracy, a popołudniami w soboty i w niedziele odbywał przeszkolenie wojskowe. Natomiast jego żona zeznała, że pracę tę świadczył skarżący krótko przed zawarciem związku małżeńskiego i często odwiedzała ubezpieczonego w O.. Zeznała, że widziała, jak skarżący jeździł ciągnikiem. Często też opowiadał o wykonywanej pracy.

Trzeba podkreślić, że zgodnie z ugruntowaną linią orzecznictwa, same zeznania świadków, z uwagi na wyjątkowy charakter wcześniejszej emerytury dla pracowników pracujących w warunkach szczególnych, nie mogą przesądzać o wykonywaniu przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych. Zeznania powołanych w sprawie świadków zupełnie nie znajdują odzwierciedlenia w dokumentacji pracowniczej z (...). Dopuszczalne jest przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków na okoliczność zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jeżeli ubezpieczony wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy z powodu jego likwidacji lub zniszczenia dokumentów dotyczących zatrudnienia. Okres pracy w warunkach szczególnych można również ustalić w postępowaniu sądowym na podstawie akt osobowych pracownika (umowy o pracę, świadectwa pracy, angaży, innych dokumentów). Przy ustalaniu okresów zatrudnienia, winny być jednak uwzględniane przede wszystkim dokumenty z przebiegu zatrudnienia - świadectwa pracy wystawione przez pracodawcę, umowy o pracę, angaże, legitymacje ubezpieczeniowe i inne dokumenty potwierdzające okresy ubezpieczenia. Dopiero gdy dokumentacja pracownicza jest niepełna lub zawiera pewne rozbieżności, dopuszczalne jest posiłkowanie się zeznaniami świadków, ale jako dowodem uzupełniającym, potwierdzającym przebieg zatrudnienia. Nie jest natomiast dopuszczalne oparcie się

wyłącznie na zeznaniach świadków, w sytuacji, gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 7 grudnia 2016r., sygn. akt III AUa 1267/16, LEX nr 2188863). Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że skarżący zaproponował osobowe źródła dowodowe celem wykazania, że wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Jednakże zeznania świadków i samego skarżącego stoją w całkowitej opozycji do okoliczności wynikających z dokumentacji pracowniczej z okresu jego zatrudnienia w (...) w S.. W oparciu o tę dokumentację nie sposób przyjąć, aby wnioskodawca świadczył pracę jako traktorzysta stale i w pełnym wymiarze czasu przez cały okres zatrudnienia w (...).

Należy podkreślić, że emerytura w obniżonym wieku emerytalnym jest świadczeniem o charakterze wyjątkowym. Przesłanki pozwalające na jej przyznanie muszą być spełnione w sposób nie budzący wątpliwości. W ocenie Sądu, skarżący nie wykazał należyście, że dowody z dokumentów zgromadzone w aktach sprawy są niewiarygodne. Z dokumentacji pracowniczej wynika, że ubezpieczony był traktowany z całą pewnością nie tylko jako traktorzysta, ale przez okres wskazany wyżej (od 10 października 1985r.) co najmniej również jako mechanik i kierownik. Nie ma więc podstaw, aby uznać, że ubezpieczony świadczył pracę na stanowisku traktorzysty stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez cały okres zatrudnienia w (...), to jest przez ponad 13 lat, a jedynie przez ok. 7 lat, a więc przez okres zbyt krótki, aby z ewentualnymi innymi okresami pracy w szczególnych warunkach stanowiło to wymagane 15 lat.

Podsumowując rozważania należy wskazać, że ewentualne zaliczenie do stażu pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia w Spółdzielni (...) w B. (...) w S. w okresie od 23 października 1978r., tj. od zawarcia umowy na czas nieokreślony na stanowisku traktorzysty, do 9 października 1985r., czyli do czasu, gdy w aktach osobowych pojawia się pierwszy angaż na stanowisku mechanika z datą 10 października 1985r., a więc łącznie 6 lat, 11 miesięcy i 17 dni, z okresami udowodnionymi, czyli 5 miesięcy i 19 dni w Zakładach (...) w I. i 1 rok, 10 miesięcy i 11 dni w (...) Przedsiębiorstwie (...) w O., nie daje w sumie 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Podnoszone okoliczności wskazują, że skarżący nie wykazał należyście ani 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, ani 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Wobec powyższego zaskarżona decyzja odpowiada prawu, stąd odwołanie od niej oddalono na podstawie przepisów przywołanych wyżej i art. 477¹⁴§1 kpc (punkt I. wyroku).

O kosztach zastępstwa procesowego (pkt II. wyroku) rozstrzygnięto na podstawie art. 98§1 i 3 kpc, art. 99 kpc, oraz §9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r. poz. 1804, tj. w brzmieniu sprzed 27 października 2016r. – z uwagi na datę złożenia odwołania).